

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **A. N.**, zast. Mgr. Jaroslavem Čapkem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Komenského 241 proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2011 čj. OAM-36/LE-BE02-P08-R2-2010, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna advokáta Mgr. Jaroslava Čapka s e u r č u j e částkou 8.228,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové na účet soudem ustanoveného zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce, jak krajský soud ověřil ze správního spisu, pobýval v České republice nejprve v letech 2007 - 2009, posléze znovu do České republiky přicestoval v roce 2010. Krajský soud neuvádí zcela přesné časové údaje, neboť, jak bylo možno z obsahu správního spisu ověřit, samotný žalobce v průběhu opakovaných řízení poskytoval časové údaje rovněž nepřesné. Žalobce uplatnil dvě žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když ta poslední ze dne 17. 2. 2010 je předmětem přezkumného soudního řízení.

V první žádosti uvedl, že je státním občanem Turecka, Kurd jezidského vyznání. Má základní vzdělání, neovládá turecký jazyk, pouze částečně kurdštinu. Od svých 10 měsíců pobýval spolu s rodiči v Německu, odkud byl vyhoštěn pro předchozí trestný čin v roce 2006 (vykonal trest odnětí svobody a to v souvislosti s požíváním drog). Tvrdil, že poté pobýval až do srpna 2007 v Turecku a následně přicestoval přes Rusko do České republiky. V Turecku zůstal nemohl, neboť byl jako Kurd jezidského vyznání s neznalostí tureckého jazyka objektem útoků policie i soukromých osob. Pobýval ve městě Midyat, kde měl být dle jeho tvrzení jediným jezidou a byl tak vystaven výhrůžkám ostatních obyvatel. Město Midyat nejprve označil jako město s 56.000 obyvatel, vzápětí uvedl, že se jedná o malou vesnici, kde jeho náboženství a vzezření mělo za následek nátlak ostatních obyvatel. Zmínil, že nehodlá přestoupit k náboženství muslimskému, a proto z výše uvedených důvodů nemůže v Turecku pobývat. Turečtí občané vyznávající jezidské náboženství podle přednesu žalobce Turecko opustili a pobývají v Evropě, on se prezentoval jako jediný jezida v Turecku. Správní orgán shromáždil obvyklé informace a dne 12. 8. 2007 rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu formou azylu neudělil. O následně podané žalobě rozhodoval Krajský soud v Praze dne 25. června 2008 pod č. j. 2 Az 28/2007-95 a žalobu jako nedůvodnou zamítl. O kasační stížnosti rozhodl dne 4. 3. 2009 pod č. j. 6 Azs 62/2008-132 Nejvyšší správní soud v Brně (dále jen NSS) a kasační stížnost odmítl.

Dne 17. 2. 2010 uplatnil žalobce druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v níž uvedl, že po předchozím neúspěšném řízení pobýval do prosince 2009 v Turecku, poté zemi opustil, pobýval v Belgii, odkud byl deportován do České republiky. Potvrdil, že důvody jeho opakované žádosti jsou shodné s důvody přednesenými v prvním řízení, tedy jak Kurd jezidského náboženství nemůže v Turecku pobývat bez obav o svůj život, neboť státní orgány země mu nejsou schopny poskytnout ochranu před nátlakem muslimských obyvatel. Navíc by byl nucen nastoupit k výkonu vojenské služby, kde by s ohledem na jeho vyznání a původ bylo s jeho osobou špatně zacházeno. Správní orgán o druhé žádosti rozhodl dne 22. 3. 2010 tak, že žádost posoudil jako nepřipustnou podle ust. § 10a písm. e) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změna zák. č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a řízení o této žádosti zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. O podané žalobě rozhodoval Krajský soud v Brně dne 24. ledna 2011 pod č. j. 56 Az 44/2010-62, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Správnímu orgánu vytknul, že se

dostatečně přesvědčivým způsobem nevypořádal s tvrzením žalobce, který se po návratu do Turecka v roce 2009 musel skrývat, neboť měl obavy z nástupu k vojenské službě. Navíc potvrzením Jezidského centra v Brémách bylo doloženo, že žalobce je skutečně jezidského vyznání. Krajský soud v Brně sice připustil, že obavy uváděné žalobcem mohou působit shodně s těmi, které zmiňoval v řízení o první žádosti, nicméně za novou skutečnost, se kterou se měl správní orgán vypořádat, označil půlroční pobyt žalobce v Turecku v roce 2009.

Správní orgán s ohledem na závazný právní názor Krajského soudu v Brně provedl se žalobcem dne 13. 4. 2011 pohovor k jeho žádosti. V něm žalobce jasně uvedl, že v Turecku pobývat nemůže a to s ohledem na své náboženství a příslušnost ke kurdkému etniku, neboť z těchto důvodů by byl v Turecku pronásledován. Dále by byl nucen v případě návratu vykonat vojenskou službu, což by v kombinaci s výše uvedeným mohlo mít za následek ohrožení jeho života, neboť by mu státní orgány nebyly schopny poskytnout, dle jeho přesvědčení a poznatků, potřebnou ochranu. Svůj přednes změnil v tom směru, že připustil, že v roce 2009 Turecko nenavštívil, v Istanbulu nepobýval a po celou dobu se ilegálně zdržoval u rodičů v Německu. Objasnil, že s ohledem na spáchaný trestný čin již nemá možnost zajistit si v Německu povolení k pobytu. Po vyhoštění z Německa v roce 2006 prý skutečně pobýval v Turecku u příbuzných ve městě Midyat, kde se rovněž narodil. Za svého pobytu v Turecku se setkal s nadávkami a výhružkami (výhrůžka smrtí), neboť takto je pohlíženo na jezidy. Uvedl, že Midyat je malá vesnička, kde se lidé vzájemně znají, a proto byli informováni zřejmě o žalobcově víře. Odkázal na jím doložené materiály, které popisují napadání jezidů a vypálení jejich obydlí. Zopakoval své obavy z povinnosti vykonat vojenskou službu, kde by jako Kurd mohl být nasazen do bojů pro kurdkému obyvatelstvu, tedy proti vlastním lidem. Tvrdil, že svoji víru nemohl praktikovat ani v Turecku ani v České republice, neboť se nedá vykonávat osamoceně.

Kromě důkazů předložených žalobcem a majících dokladovat jeho příslušnost k Jezidům (včetně popisu dílčích incidentů vůči obyvatelům jezidského vyznání přímo v Turecku) správní orgán shromáždil celou řadu informací a to jak obecnějšího charakteru, tak rovněž zcela cílených na problém nastíněný žalobcem. Jednalo se o tyto zprávy: Informace MZV Nizozemí – Všeobecná zpráva o Turecku ze září 2010, Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům – Turecko – Aktuální situace Kurdů z 20. 12. 2010, Výroční zpráva Human Rights Watch o Turecku z ledna 2011, Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, vojenská služba obecně, kurdští odvedenci, z dubna roku 2009, Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, bezpečnostní situace v Turecku s ohledem na kurdký konflikt, situace kurdské menšiny v Turecku, situace Kurdů v armádě, červen 2010, Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko – situace kurdské menšiny, ze dne 19. 8. 2010, Informace OAMP MV z 2. 11. 2011 – Jezidé v Turecku a konečně informace obsažené v databázi ČTK zachycující průřez historií a mapující rovněž aktuální situaci v Turecku. Žalobci byla dána možnost se s informacemi seznámit, výhrady proti jejich obsahu nevzněl, stejně tak nežádal další doplnění zpráv.

Žalovaný posoudil již dříve uváděné důvody žalobce na pozadí shromážděných informací a dne 16. 11. 2011 rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu neudělil.

Žalobce reagoval včasnou a velmi podrobnou žalobou, ve které označil rozhodnutí správního orgánu za nezákonné. Namítl, že žalovaný nezjistil dostatečným způsobem skutkový stav, neboť v případě nuceného návratu žalobce do Turecka bude tento vystaven pronásledování z důvodu svého náboženství a dále v souvislosti s povinným výkonem vojenské služby by byl nucen jako Kurd bojovat proti svým spoluobčanům téže národnosti. Ačkoli se Turecko snaží začlenit mezi země Evropské Unie, přesto není schopno zabránit porušování základních lidských práv a svobod. Poukázal na – po léta – neutěšenou situaci Kurdů, kteří v Turecku bojují za svoji nezávislost a proti své diskriminaci. Správní orgán se navíc nevypořádal s problémem žalobce, který by v případě návratu vzniknul s ohledem na jeho postavení vojáka-Kurda-Jezidy. Dále žalobce neovládá místní jazyk, tudíž tato bariéra by jej zjevně diskriminovala v možnosti začlenit se do společnosti, nalézt si zaměstnání apod. Poukázal, že informace využitě správním orgánem nejsou časově zcela aktuální, a proto nemohl na jejich základě přijmout objektivní a zákonné rozhodnutí. Vyslovil přesvědčení, že v jeho případě jsou naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu a stejně tak důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona. Trval proto na zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Správní orgán reagoval na žalobu rovněž velmi podrobným vyjádřením ze dne 6. února 2012. Při své argumentaci o nedůvodnosti žaloby vycházel z obsahu odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Zopakoval jak žalobní námitky, tak informace žalobcem předložené v daném řízení a rovněž připomněl průběh a výsledek předchozích řízení o udělení mezinárodní ochrany. Trval na tom, že skutkový stav zjistil řádně, shromáždil dostatečně korektní informace o zemi původu. K otázce vztahující se k právním kurdské menšiny se správní orgán dostatečně podrobně vyjádřil na straně šesté a sedmé svého rozhodnutí. Připomněl, že žalobce v řízení o druhé žádosti popisoval své potíže v Turecku, konkrétně v Istanbulu, nicméně následně připustil, že do Turecka vůbec nevystoupal a pobýval v Německu. Zcela vědoma tak poskytoval Krajskému soudu v Brně nepravdivé informace. Zprávy předložené žalobcem vzal žalovaný při rozhodování v potaz. Hovoří o tom, že žalobce je členem komunity jezidů, a proti si žalovaný k této otázce opatřil zcela aktuální informaci o situaci v roce 2011. Z ní vyplývá, že tato komunita může mít problémy pouze se soukromými osobami a lze žádat o pomoc turecké státní orgány. K pravdivosti a věrohodnosti žalobcova přednesu upozornil, že žalobce označil místo svého narození, Midyat, za malou vesnici, ačkoli se jedná o město s téměř 80.000 obyvatel a žije a funguje v něm jezidská komunita.

Obavy žalobce z nástupu k výkonu vojenské služby, resp. ze situace, že by jako Kurd byl nucen bojovat proti povstalecké PKK (krajský soud doplňuje, že se jedná o zakázanou Stranu kurdských pracujících bojující za nezávislost Kurdů v Turecku) se při porovnání se získanými informacemi rovněž nejví jako opodstatněné, jak správní

orgán rozebral v napadeném rozhodnutí. Pouze zdůraznil, že z informací vyplývá, že do těchto bojů nejsou nasazováni vojáci základní služby, nýbrž komanda složená z profesionálních vojáků. Navíc žádný konflikt se v žalobcově zemi neodehrává, tudíž jeho námitka není ani v tomto směru opodstatněná. Obavy z případného trestu smrti za situace nenastoupení k výkonu vojenské služby nesouvisí s národností žalobce ani s jeho náboženským vyznáním, protože k selektivnímu pohledu na osoby branců s ohledem na náboženství v armádě nedochází. Žalobce nebyl dosud k nástupu k výkonu vojenské služby vyzván, proto na něho nemůže být pohlíženo jako na osobu této povinnosti se vyhýbající. V ostatním pak žalovaný odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Trval na zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) při jednání, kdy obě strany setrvaly na svých dosavadních procesních postojích, žádné další důkazy nepředložily a rovněž tak nenavrhly doplnit dokazování. Toliko žalobce samotný důvodnost svých obav z návratu podpořil zmínkou o postoji tureckého premiéra a to v souvislosti se snahou jezidů vrátit se do Turecka. Údajně se měl o jezidech vyjádřit jako o nevěřícím národu, který by měl jako takový zaniknout.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

Krajský soud prostudoval obsah správního spisu a průběh předchozích řízení, která předcházela vydání přezkoumávaného rozhodnutí, jak zaznamenal již v úvodu tohoto rozsudku. V souzené věci krajský soud z předmětného správního spisu ověřil, že za důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil žalobce tři okruhy problémů (zmíněny již v prvním odstavci tohoto rozhodnutí), které jsou důvodem jeho obav z návratu do Turecka.

Jsou to tyto skutečnosti: a) příslušnost ke kurdské menšině, b) jezidská víra a c) obavy z nástupu vojenské služby, kde by byl žalobce jako Kurd-jezida.

Krajský soud je přesvědčen, že při posuzování aktuálně vznesených žalobních námitek je nutné pohlédnout na příběh žalobce jako na jeden celek. Zcela záměrně krajský soud popsal příběh žalobce, jeho vývoj včetně zvrátů, nesrovnalostí a rovněž i záměrně uváděných nepravd na začátku odůvodnění svého rozhodnutí. Učinil tak mimo jiné z těch důvodů, aby od počátku odůvodnění byl příběh žalobce včetně výsledku rozhodovací činnosti žalovaného a následně i krajských soudů jasný. Je nepochybné, že v případě žalobce bylo popsáno v dříve vydaných rozhodnutích (ať již správního orgánu či soudů) již mnoho stran. Pokud tedy žalovaný připomněl, že

postupné přednesy učiněné žalobcem tento účelově přehodnocuje, doplňuje a snaží se zvrátit situaci ve svůj prospěch, pak s tímto postřehem musí krajský soud souhlasit. Především je namístě zmínit, že do problematické situace se dostal žalobce svým chováním v Německu, kde od svého nejútlejšího dětství spolu s rodiči a sourozenci pobýval. Jeho prohřešky, které skončily výkonem trestu odnětí svobody, měly za následek nemožnost další bezproblémové legalizace pobytu žalobce na území Německa. Zcela logicky volil různé možnosti řešení a jednou z nich byl vstup do azylového řízení v České republice. Ani tyto okolnosti ovšem nezbavily a nezabavují kompetentní orgány České republiky o žádosti žalobce, který se státním občanem Turecké republiky, rozhodnout, což se v minulosti opakovaně stalo.

Nelze přehlédnout, že žalobce minimálně ve dvou situacích nepředložil správnímu orgánu a následně tak i Krajskému soudu v Brně úplné a pravdivé informace, ačkoli byl o této povinnosti poučen. Zdejší krajský soud touto výtkou míní nepravdivé sdělení žalobce o jeho pobytu v Turecku poté, kdy nebyl úspěšný v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dále pak opakované označení místa jeho narození (město Midyat) za „malou vesničku“, kde všichni věděli, že žalobce je jezidského náboženství, a proto tam byl vystaven výhrůžkám a ústrkům. Cílená informace žalovaného z 2. 11. 2011 zaměřená na situaci Jezidů v Turecku naopak město Midyat označuje za významnou jezidskou komunitu. Z uvedené informace, která vychází rovněž z poznatků MZ USA o svobodě vyznání v Turecku ze září 2011, ze zprávy organizace Forum 18 i ze zprávy německého Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky vyplývá, že vláda svobodu vyznání obecně respektovala a podnikala kroky k jejímu zlepšení, nezasahovala do volby představitelů neuznávaných náboženských společenství včetně jezidů, nicméně je neuznávala za legitimní představitele. Dále nebyly zachyceny poznatky o přímém či nepřímém pronásledování jezidů ze strany státu a navíc bezpečnostní složky se v závislosti na dostatku finančních prostředků snaží případnému ohrožení jezidů ze strany muslimů bránit. Celková bezpečnostní situace jezidů v Turecku se přiměřeným způsobem zlepšila. Je tak zjevné, že správní orgán neměl důvodu podrobněji rozebírat dílčí informace o jezidech předložené mu žalobcem, když zpráva jím použitá je přiměřeně aktuální a vychází z několika věrohodných a objektivních informačních zdrojů.

Další žalobcem zmiňovaný problém vztahující se k jeho kurdské národnosti žalovaný rovněž ve svém rozhodnutí hodnotil a posoudil opět s ohledem na cíleně shromážděné informace, přičemž danou situaci výstižně popsal na straně šesté a sedmé svého rozhodnutí. Lze připustit, že občané kurdské národnosti nadále zůstávají v méně výhodném postavení nežli občané národnosti turecké, nicméně ze shromážděných informací rozhodně nevyplývá, že by obecně a cíleně docházelo k jejich diskriminaci bez toho, aniž by se mohly dovolat přiměřené ochrany státních orgánů. NSS v Brně ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004-48 přijal tento závěr: (Ej 169/2004): *„Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává*

občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“

Krajský soud si v tomto konkrétním případě ještě dovolí odkázat na úvahu NSS obsaženou v jeho rozsudku dne 23. srpna 2012 pod č. j. 7 Azs 21/2012-37: „*Na území Nigérie sice probíhají některé lokální a regionální konflikty, které ale plošně dopadají na veškeré obyvatelstvo postižených území. Federální vláda se skutečně snaží o konsolidaci poměrů, i když to s ohledem na dobu, po kterou nestabilní situace v této oblasti panovala, není rozhodně snadné ani jednoduché. Nelze ovšem ani nevidět, že složitá bezpečnostní situace v deltě Nigeru vykazuje období relativního klidu, ale i násilností, příměří a porušování příměří. Stává se proto, že po vyžádání potřebných zpráv, v mezidobích než dojdou, je situace již jiná, než jaká existovala v době vyžádání zprávy. Závěry proto nelze činit z momentálního zhoršení či zlepšení situace. Lokální problémy jsou ale řešitelné i vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany. K tomu lze dodat, že posuzování možnosti vnitřní ochrany lze plně vztáhnout nejenom k azylu, ale též k doplňkové ochraně ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 - 70, dostupné na www.nssoud.cz).“*

Ačkoli se daný případ týkal státního příslušníka Nigérie, obsah výše uvedené úvahy lze jistě použít i v rovině obecného náhledu na obdobný problém existující i v jiné zemi. Problémy kurdské menšiny v Turecku jsou problémy trvající po dlouhou dobu, nicméně ze shromážděných zpráv o Turecku (již soudem výše uvedených), které byly zaměřeny na aktuální situaci Kurdů v Turecku a na situaci kurdských odvedenců v kurdské armádě je možné uzavřít, že v Turecku v současné době nedochází k pronásledování kurdské menšiny, jak podrobně a s odkazem na obsah zpráv popsal žalovaný. Otázce obav z nástupu výkonu vojenské služby se žalovaný rovněž věnoval zcela dostatečným způsobem a to zejména na straně sedmé svého rozhodnutí. Ačkoli v Turecku není možnost vykonat náhradní vojenskou službu a vyhýbání se této povinnosti či dezerce jsou trestány, tak přesto tato situace není důvodem pro přiznání statusu uprchlíka (žalovaný odkázal na stanovisku UNHCR ze září 1979. Zdůraznil, že z informací zaměřených na postavení kurdských branců v turecké armádě rozhodně nevyplývá že by vůči nim byl cíleně používán jiný postih či přístup oproti brancům turecké národnosti (podrobněji žalovaným popsáno na straně sedmé). Obecné poznatky tak nehovoří o diskriminaci na základě národnosti a lze se tak důvodně domnívat, že stejný nediskriminační přístup bude používán v otázce náboženství. Obavy žalobce z nasazení do bojů vůči PKK správní orgán opět vyvrátil odkazem na obsah cíleně zaměřených a v odůvodnění jeho rozhodnutí citovaných informací.

Krajský soud je proto jednoznačně přesvědčen, že správní orgán plně dostal své povinnosti doplnit dokazování tak, jak jej zavázal Krajský soud v Brně, ačkoli ten s ohledem na záměrně nesprávné informace poskytnuté žalobcem nemohl znát objektivní situaci. Krajský soud se proto plně kloní k závěru správního orgánu v tom směru, že v případě žalobce nebyly důvodně shledány podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. Aniž by tak znovu podrobně opakoval zjištění a závěry správního orgánu, využívá krajský soud

stanovisko Nejvyššího správního soudu v Brně uvedené rozsudku ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatel ve své žádosti nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

Za zákonné a shromážděným informacím odpovídající považuje krajský soud na rozdíl od přesvědčení žalobce i neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Žalobce za celou dobu správního řízení nepřednesl žádnou skutečnost, která by správní orgán zavazovala k hlubším úvahám ve smyslu § 14 zákona o azylu, tedy humanitárního azylu. Bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu dává v tomto směru celkem jasnou odpověď na otázku, kdy je namíste uvažovat o udělení humanitárního azylu a v jakém rozsahu je soud oprávněn přezkoumávat závěry správního uvážení žalovaného o jeho neudělení. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uvážil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. K tomuto krajský soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňují-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění této části svého rozhodnutí žalovaný rovněž vycházel z informací získaných v průběhu správního řízení, které k dané problematice shromáždil a opět

velmi podrobně zaznamenal na straně desáté a jedenácté svého rozhodnutí včetně úvah, které jej vedly k negativnímu rozhodnutí. Lze v zásadě říci, že převážná část informací již byla i v tomto odůvodnění soudem zaznamenána. Obecně je možné zdůraznit, že se Turecko nenachází ve válečném stavu vůči jinému státu a stejně tak ze zpráv nevyplyvá, že by byla země v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu. Na většině území Turecka je bezpečnostní situace stabilní. Potíže z PKK již byly zmíněny stejně tak jako zjevná snaha turecké armády proti bojovníkům PKK cíleně zasahovat. Pouze nad rámec a to především na dokreslení situace, kdy v Turecku se zejména působením strany PKK střídají období klidu a období neklidu, krajský soud odkazuje na prohlášení odsouzeného šéfa strany PKK Abdullaha Öcalana, který ve čtvrtek 21. března 2013 vyzval bojovníky PKK k příměří.

Ve shodě se žalovaným tak krajský soud v případě žalobce neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a. Žalobci tak ve vlasti nehrozí v případě návratu nebezpečí dle cit. ustanovení a jeho vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v případě žalobce rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Žalobce krajský soud nepřesvědčil o opodstatněnosti vznesených námitek, rozhodnutí žalovaného vyhodnotil soud jako rozhodnutí zákonné, žalobu tudíž posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Ustanovený advokát požadoval odměnu za dva úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: a) převzetí a příprava zastoupení; b) účast na jednání soudu dne 20. 2. 2013. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3100,-Kč, náhrada hotových výdajů 300,-Kč, celkem tedy 6.800,-Kč. Advokát doložil, že je plátcem DPH, a proto krajský soud výše uvedenou částku navýšil o 21% z titulu platby DPH, tedy o 1.428,-Kč na výsledných 8.228,-Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet vymíněný advokátem.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 27. února 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně